

PÅ TRO *og* LOVE

Knud Poulsen

FORORD

Før i tiden giftede folk sig for pengenes skyld, nu lader de sig skille af samme grund. Hvis jeg fortalte om alle dem, der lever sammen som rette ægtefolk uden i mindste måde at være det, så ville Bartholdy gå bag over, og Kampmann få dybe rynker i panden.

Når man taler om de mange ægteskaber, der opløses, skal man ikke tro, at drikkældighed og utroskab er de eneste årsager. Skattevæsenet skatter også til skilsmisse-procenten med en lille brøk. Flere og flere går fra hinanden i fuld fordragelighed og finder umiddelbart efter sammen igen, beriget med et ofte klækkeligt månedligt tilskud fra skattemyndighederne, som nok kan beskatte, d. v. s. sambeskatte ægteskabet, men endnu ikke har fået lagt afgift på kærligheden i det frie forhold.

Det er om dette emne, at Erik Balling og jeg har skrevet denne film, hvis hensigt er at gøre sig munter over et alvorligt problem. Da vi sammen sad og prøvede at pønse historien ud, insisterede jeg på, at filmen skulle være en flammende opfordring til alle selverhvervende om at gå fra hinanden, og jeg forudså, hvordan der til sin tid ville blive afsløret et monument af os, rejst af taknemmelige fraskilte.

Erik Balling, der trods fast engagement i filmbranchen er en dybere natur end jeg, forlangte imidlertid, at filmen blev moralsk og stillede sig på vielsesattestens side.

Men vi er enige om, at vi ikke dermed ønsker at gå skattevæsenets ærinde. Tværtimod. For har vor spøg en morale, da er det denne:

Hvad Amor har sammenføjjet, skal skatten ikke adskille.

Knud Poulsen.

A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

præsenterer

PÅ TRO OG LOVE

Manuskript:

KNUD POULSEN og ERIK BALLING

Fotografer: *Jørgen Skov* og *Verner Jensen*

Tone: *Hans W. Sørensen* — Dekorationer: *Kai Rasch*

Kostumer: *Inger Bjarne* — Make-up: *Sonja*

Assistenter: *Ole Mynster, Henning Bahs* og *Karen Petersen*

Klipning: *Carsten Dahl*

Musik:

KAI NORMANN ANDERSEN

Arrangør og dirigent:

ARNE LAMBERTH

Personerne:

Hans, reklamemand	<i>Poul Reichhardt</i>
Grete, hans kone	<i>Astrid Villaume</i>
George, landsrettsagfører, husven	<i>Helge Kjærulff-Schmidt</i>
Chefen, verdensmand	<i>Gunnar Lauring</i>
Vera Gimmer, foto-model	<i>Helle Virkner</i>
Solveig, husassistent	<i>Lis Löwert</i>
Henry, hendes forlovede	<i>Ove Spørgøe</i>
Fru Gimmer, Veras mor	<i>Sigrid Horne-Rasmussen</i>
Frederiksen, fotograf	<i>Louis Miehe-Renard</i>
Revisoren	<i>Ejnar Juhl</i>
Portieren	<i>Carl Johan Hvüid</i>
Telefonpigen	<i>Birgit Møller-Petersen</i>
Kontordamen	<i>Else Kornerup</i>

Speaker:

MOGENS LIND

Instruktion:

TORBEN ANTON SVENDSEN

Produktion og udlejning:

A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

... hun er tandlæge

HANDLINGEN

Dette er ikke nogen almindelig historie ... Den begynder nemlig først længe efter, at alle andre historier er holdt op, for den handler om ting, som man ellers ikke fortæller historier om — livets hårde og ubarmhjertige realiteter. Med andre ord — det unge par *har* fået hinanden.

Han hedder *Hans* og er reklamemand, *hun* hedder *Grete* og er tandlæge. De arbejder altså begge to, og de bor i et lille pænt hus uden for byen og har en folkevogn. *Hans* og *Grete*'s bryllup var virkelig et smukt og lykkeligt resultat af en stormende forelskelse, der fuldstændig gjorde det af med *Georges* chancer. *George* er landsretssagfører og har holdt af *Grete* fra barnsben, men så kom *Hans*, og det blev en meget romantisk og slet ikke så lidt spændende kærlighedshistorie, som vi ikke her beskæftiger os med, idet vi udelukkende vil befatte os med den nøgne og barske virkelighed.

Vi konstaterer dog, at det i hvert fald i den første tid er et særdeles lykkeligt og harmonisk ægteskab. *George* har forvundet sin skuffelse og er blevet en kær og trofast ven af huset. *Grete* er musikalsk og nyder at gå til koncerter, og denne interesse deler hun med *George*, hvorimod *Hans* er mere begejstret for sport.

De forskellige interesser forstyrrer ingeniende harmonien i hjemmet. Et vanskeligt problem har været at få en god husassistent, umulig at undvære for en selverhvervende husmor. Efter mange mislykkede forsøg har de omsider fået *Solveig*. Hun er mere stabil end sine forgængere og lader til at befinde sig godt i huset. Det skyldes nok i nogen grad, at hun er forlovet med *Henry*, hvilket i hvert fald om natten forøger husstanden til fire personer. Men det går endda — for *Henry* er en dannet og meget hjælpsom mand.

Således er situationen, indtil skattevæsenet formørker lykkens himmel. En selvangivelse dumper en morgen ind gennem brevsprækken. *Grete* snakker med revisoren, der gør opmærksom på, at de kommer af med et betydeligt beløb i skat. Hvis de blev beskattet hver for sig, ville det være overkommeligt, men sammenlagt bliver det en anelig årsindtægt, og så falder hammeren. Revisoren regner ud, at de kunne spare adskillige hundrede kroner om måneden, hvis de ikke var gift, og så begynder *Grete* at tænke alvorligt over sagen.

En skilsmisse ville betyde en stor besparelse, og hun drøfter først sin ide med *Hans*, som straks stiller sig temmelig afvisende. Men da *George* kommer til middag hos dem, sætter han dem ind i de lovfæstede skilsmissegrunde. Skønt han indtrængende fraråder dem at gøre noget overilet, så ender det alligevel med, at han lader sig overtale til at være dem behjælpelig.

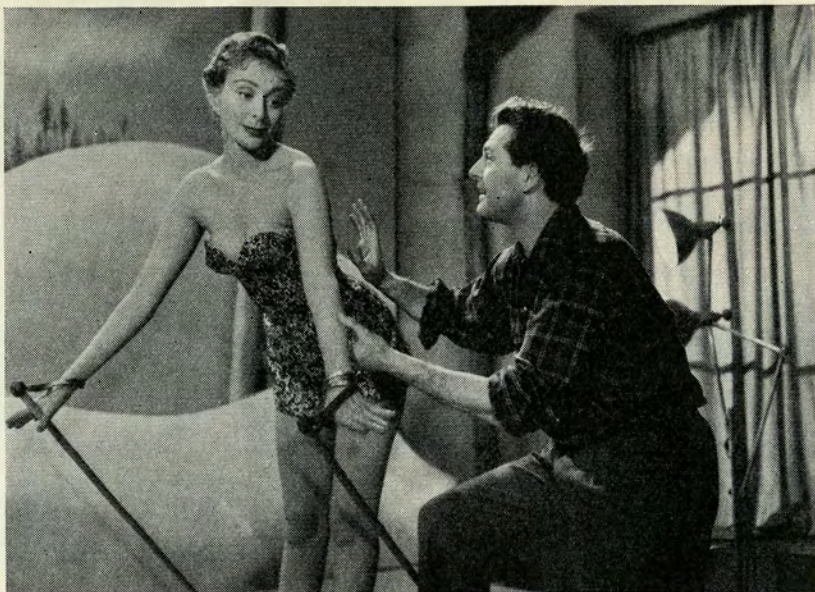
Skilsmissen kommer i orden, og trekløveret fejrer den ved en flot middag, som skattevæsenet indirekte kommer til at betale. *George* er dog temmelig nedtrykt, den ellers så hæderlige sagfører fortryder bittert, at han har indladt sig på noget temmelig risikabelt ved at skrive under på, at han har været årsag til ægteskabsbruddet.

For *Hans* og *Grete* sker der ingen ændring i deres lykkelige samliv. Det vil sige, inden længe opdager de, at det alligevel ikke er som før. *Solveig* forlader dem, fordi *Henry*, som holder strengt på moral og anstændighed, ikke kan tolerere, at hans forlovede tjener i et hus, hvor manden og konen ikke er gift. Snart opstår der nye og større vanskeligheder. *Vera Gimmer*, en af reklamebureauets smukkeste foto-modeller, er en ung dame med faste principper og har altid forstået at holde *gifte* mænd tre skridt fra livet, men næppe har hun fået at vide, at *Hans* er lovformelig skilt, før hun søger at indfange ham. Og *Grete* kommer også ud for slemme fristelser, da reklamebureauets *chef*, der er blevet eftertrykkelig afvist af *Vera*, optræder som *Don Juan*. Om det så er *George*, begynder han at gøre sig forhåbninger. Kort sagt: situationen er til sidst så forvokset, at en *rigtig* skilsmisse er ved at blive konsekvensen, indtil *Hans* og *Grete* efter mange kvalfulde oplevelser omsider finder den *helt* rigtige løsning!

... han er reklamemand

En ny reklame-kampagne forberedes med stor grundighed.

— Det er den bitre sandhed om livet, at det forbudte er det smukke — det dejlige — og det rigtige.

Lille Du

Musik: Kai Normann Andersen

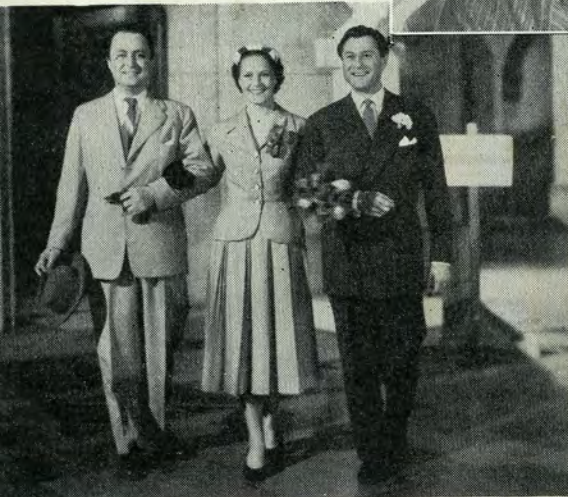
Tekst: Perrik

Når mit unge, røde hjerte
banker hedt i brystet her,
synger jeg min søde smerte
ud til dig, jeg har kær —
Lille du,
lille du,
mon du elsker mig nu?
Lille du,
ville du
være min, lille du?
Kan for alverden jeg vinde dig,
binde dig
og forblinde dig
med et kys
og et knus
— lille dejlige du —
på din mund,
i din favn
er det forår endnu —!
Ak, skal jeg stå herude,
alene og forladt,
lille du,
lille du —
i nat?

Udkommet som node hos Wilhelm Hansen
Musikforlag og på grammofonplade, ind-
sunget af Poul Reichhardt hos Philips.

Astrid Villaume, Gunnar Lauring, Sigrid Horne-Rasmussen, Lis Löwert, Ove Sprogøe, Helge Kjørulf-Schmidt, Poul Reichhardt, Helle Virkner og Louis Miehe-Renard i forskellige situationer fra filmen.